

## РОЗДІЛ 1

---

Голлівуд починається сьогодні.  
Я не втрачу свій будинок.

Ці дві думки зринають одразу ж, щойно сонце торкається променями моєї кімнати. Мені заплатили за сценарій; додаткові гроші за те, що зйомки проходять тут, надійдуть на мій банківський рахунок опівдні. Прощавай, податку на нерухомість. Прощавай, заборгованосте за кредитною карткою. А як подумати, то все це завдяки Беновому «прощавай». Кращого дня й не уявити. Виплигую з ліжка, хапаю свій найтепліший домашній светр і біжу сходами вниз. Беру каву й виходжу на ганок споглядати світанок.

Не сумніваюся: хто б не придбав у мене цей будинок, одразу ж його знесе. Йому понад сто років; занепало абсолютно все. Щороку в січні настає час, коли вітер починає дути прямо в кухню і нам доводиться затуляти одвірок ковдрою. Підлогу погнуло; ванних кімнат тільки дві й обидві нагорі. У кожній спальні є шафа, в яку вміщується шість комплектів одягу, бажано на дуже маленьких людей. Бен мав

список претензій до будинку, якими він полюбляв пробігатися чи не щодня — і я ніяк не могла позбавитися відчуття, що претензії ті насправді до мене.

Дійсно, цей будинок — справжнє лихо. Але я закохалася, щойно побачила довгу звивисту під'їзну доріжку. Магнолії по обидва боки зливаються посередині над дорогою, і о цій порі року, в квітні, алея перетворюється на тунель із рожевих квітів. Вийжджаючи на головну дорогу, відчуваєш, наче перенесишся з одного світу в інший, мов наречена, що виходить із церкви. Немов усе кидаєш і йдеш назавжди, а потім раптом повертаєшся.

Дім збудував британський лікар Джордж Ферклот, який жив на Мангеттені, а влітку приїздив на північ штату, в Лорел-Ридж, — цим-то й пояснюється абсолютний брак утеплення. Його будували, щоб насолоджуватися двадцятип'ятиградусними днинами, до того ж переважно надворі. Уявляю, як він, мов маестро, облаштував територію, вирішуючи, де посадити магнолії й форзиції під ними, щоб ті сповіщали про прихід весни. Після довгої сірої зими цей рожевий і жовтий цвіт кричить: «Щось відбувається!». До травня він зливається з рештою зелені на подвір'ї, яка дихає спокоєм, аж поки не завітнуть півонії й гортензії.

Я зрозуміла, що ладна на все, аби тільки жити тут, коли в кінці ділянки побачила чайний будиночок — однокімнатну будівлю, якій лікар дав призначення шанувати традиції чайного ритуалу. І якщо головний будинок — це благоденська біла вагонка з облущеними чорними віконницями, то чайний будиночок споруджено із сірого каменю, зі сланцевою покрівлею. Там

був невеличкий робочий камін та обшиті дубом стіни. Неначе доктор Ферклот аж із-за океану переніс його з англійської глибинки. Я чітко пам'ятаю: коли ми зайшли в нього, Бен сказав: «Сарай», а я змовчала, як це зазвичай роблять, коли прагнуть зберегти шлюб.

Першого ранку в цьому будинку я прокинулася з першими променями, бо занавісок ще не було. З кавою я вийшла на ганок, і той світанок виявився для мене превеликою несподіванкою. До того о шостій ранку я не бачила будинок, а тому навіть не знала, що він виходить на схід. То стало наче бонусом до покупки, винагородою за любов до цього занедбаного місця.

Зараз я стою на ганку в очікуванні знімальної групи. У небі рожеві смуги перетікають у помаранчеві під крислатим дубом в кінці моєї галявини. Щодня сонце сходить тут по-різному. Іноді воно масивною кулькою шербету викочується, наче титри в фільмі, заповнюючи небо. А іноді світло пробивається крізь листя сірими приглушеними плямами. Ще кілька тижнів листя на дубі не буде, лише крихітні жовті й білі суцвіття запилюватимуть одне одного, щоб колись уся земля довкола встелилася жолудями. Моя галявина найпрекрасніша в квітні, а саме вранці, поцілована росою й залита світлом. Мені не знайома природа всіх цих явищ, але я точно знаю ритми цього місця не гірше за своє тіло. Сонце тут сходитиме завжди.

Поки будила, годувала й відправляла до школи дітей, я ще й переодягалася шість разів. І от стою перед дзеркалом у тих самих джинсах і футболці, з яких починала, і розумію, що з волоссям біда.

З моїми кучерями ще не все так погано, як буде в серпні, проте вони вже досить буйні. У Голлівуді люди вже навчилися приборкувати волосся, або ж якщо воно й дике, то безлад той влаштований по-професійному. Я намочую голову в раковині у ванній, а потім починаю поступово розплутувати волосся, локон за локоном — востаннє я таким займалася, мабуть, на власному весіллі, у своїй ванній ще в батьківському домі, коли довкола товпилися подружки нареченої.

Тільки дев'ять ранку, а моє волосся вже рівне. Група має приїхати о десятій, і я знаю: якщо ще хоч трішки часу проведу перед дзеркалом, то накручу себе до істерики. Тому вирішую мати бездоганний вигляд саме на свої тридцять дев'ять років, урахувуючи, що я ще й мати двох дітей. До того ж я не проходитиму проби на роль у фільмі — я його просто написала. Вирішую сходити в місто владнати нетермінові справи. Можливо, я повернуся додому, коли вони вже прийдуть, і з'явлюся в стилі «е-ге-гей — я геть утратила лік часу». Увірвуся в голлівудську версію своєї життєвої драми в самий її розпал, неначе на якусь дурнувату вечірку-сюрприз. Гаю скільки лише можна часу на те, щоб занести чобітки в ремонт взуття й переглянути полицю зі знижками в книжковій крамниці. Спиняюся біля магазину господарчих товарів перекинутися кількома фразами з містером Мейплтоном про операцію на його стегні й узяти пачку кросвордів, які він щотижня лишає мені зі своїх газет. До десятої години я переробила всі можливі справи й розумію, що час уже повертатися додому, щоб дізнатися, яка ж та знімальна група та які будуть наслідки її приїзду для моєї галявини.

Я прогадала — вони спізналися. А тому стою на парадному ганку й спостерігаю, як вони під'їжджають. Хапаюся за перила, коли вісімнадцятиколісні фури залітають на мій ґрунтовий під'їзд, розпихаючи нижні суцвіття магнолій і затуляючи небо з переляканими пташками.

Якусь мить моє подвір'я скидається на сцену з трилера Альфреда Гічкока.

Не думала, що мені таке випаде. Я здивована не менше за інших, що за моїм «Чайним будиночком» зніматимуть справжній фільм. Останній мій фільм — «Поцілунки на Різдво» — тривалістю вісімдесят хвилин із вдалим поділом на епізоди, щоб умістити між ними сорок хвилин реклами. До того ще був «Серця рідного міста» — майже та сама історія, але події там відбуваються восени. Моя суперздібність — методично розміщувати чоловіка й жінку в одному й тому самому місті, населеному надзвичайно щасливими людьми із напрочуд дрібними проблемами. Спершу вони гонорують, а потім закохуються. Усі щасливі, аж поки хтось із них не йде, — але потім повертається, відразу ж після перерви на рекламу. І так щоразу.

У «Чайному будиночку» я відійшла від шаблону, і це справді найкраща моя робота. Перше, що запитала моя агентка Джекі, завершивши читати сценарій: «Усе гаразд?». Я засміялась, бо дійсно здавалося, що я взагалі зникну з радарів. Ця історія глибша, із болючими домішками страждань і самоаналізу, та й в кінці чоловік точно вже не повернеться. У перші місяці, як Бен пішов, я продала каналу «Романтика» два веселі легкі сценарії, та потім виплеснулася ця

сумна історія. Коли Бен покинув мене, я намагалася особисте тримати при собі, але, здається, деякі історії не можуть бути замовчани.

— Тобто все чудово, — почала вона. — Але це радше повнометражний фільм, не для каналу «Романтика». Якщо не заперечуєш, я закину його на великі кіностудії.

— Отак ти ще не марнувала час, — відповіла я, смикаючи бур'ян перед будинком. — Хто дивитиметься дві години туги й самоти? Правда, я намагалася кінцівку підтягнути, проте все марно — як не старалася, але так і не змогла прийняти те, що він знову ступить на мій поріг.

— Норо, ще й року не минуло.

— Знаю. Тому й маю повернутися до того, що мені вдається найкраще. Роби що хочеш із ним; думаю, я просто мала вирвати цю історію зі своїх грудей. Як твоя мама?

— З нею все добре. Мені знадобиться кілька тижнів. Цей сценарій — прорив.

Коли перша фура спиняється біля мого будинку дев'ятьма з вісімнадцяти своїх коліс на газоні, я усвідомлюю, що це справді прорив. У пошуках якоїсь опори хапаюся за перила на ганку, коли ще з двох фур починають вивантажувати камери, освітлення, реквізит і персонал.

Молода жінка з рожевим волоссям і з планшеткою в руках підходить до мене всміхаючись.

— Привіт, ти, певно, Нора. Не лякайся. Бо я б точно перелякалася. Я Візі, асистентка Лео.

— Привіт. Зовсім не лякаюся. Траву можна пересяяти. — Тягнуся, щоб потиснути її вільну руку.

Підходить ще одна жінка, приблизно мого віку, у чорному комбінезоні.

— Мередіт Коен, виконавча продюсерка.

— Нора Гамільтон, власниця будинку, — спромагаюся вимовити, усе ще тримаючись за перило ганку, — і авторка, — додаю зняквіло.

— Слухай, — каже Мередіт, — нас тут чимало. Розумієш, просто найближчими днями Лео буде багато. Ми наробимо галасу й безладу, а потім за два дні все приберемо й зникнемо. Ну, максимум три.

— Чудово! Я на це й розраховувала. Ніколи не бачила, як знімають фільми, то дещо схвильована. — На траву повністю заскакує червоний пікап, до якого причеплений сріблястий житловий трейлер. — А це що?

Візі обертається й сміється.

— А ось і він. Звісно ж, це Лео. Усі люди як люди, спинилися в готелі, а в нього все не як у людей. — Вона закочує очі й знову всміхається так, наче те, що цей хлопець псує мій газон, хоча трохи й дратує, але водночас так утішно.

— Лео Венс у цьому спатиме? Прямо перед моїм домом?

— Це неминуче. Він дивакуватий. Але там є ванна всередині, а також приїде трейлер із туалетними кабінками для решти команди. Тому за свій будинок не хвилюйся.

Двері трейлера відчиняються, і звідти виходить сорокарічний босий супервідомий чоловік. Джинси в нього аж надто звисають, а сіра футболка подерта в двох місцях. Йому не завадило б привести до ладу волосся, і він надто вже гарний, щоб грати Бена.